

יום ה', ג' בכסלו תשס"א (30 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, ג' בכסלו, בזמן בית המקדש השני יום זה נקבע ליום טוב, כפי שמובא ב'**מגילת תענית**: **בתלתא בכסלו אתנטיילו סימאתא מן דרתא** (=נלקחו הסמלים מן החצר), כנראה אלו היו דגלים וסמלים של יחידות צבא. נראה שגדודי הצבא היווניים העמידו במקדש את סמלי הגדודים שלהם, שהם עצמם היו כעין עבודה זרה. וכשגברה יד בית החשמונאי בטלום והוציאו משם. יום שבטלום עשאוהו יום טוב.

המשך לדברי "**מגילת אנטיוכוס**": "הלא ידעתם כי יש עם היהודים אשר בירושלים בינינו. לאלוהינו אינם מקריבים, ודתנו אינם עושים... אין כבוד למלכות להניח אלה על פני האדמה. עתה בואו ונעלה עליהם ונבטל מהם את הברית אשר כורת להם – שבת, ראש חדש, ומילה". ויטב הדבר בעיני שריו ובעיני כל חילו.

באותה שעה קם אנטיוכוס המלך וישלח את ניקנור משנהו בחיל גדול ועם רב ויבא לעיר יהודה לירושלים ויהרוג בה הרג רב. ויבן במה בבית המקדש במקום אשר אמר אלקי ישראל לעבדיו הנביאים, "שם אשכן שכינתי לעולם". במקום ההוא שחטו את החזיר ויביאו את דמו לעזרת הקדש. ובהיות זה, כאשר שמע יוחנן בן מתיתיה כי זה המעשה נעשה נמלא קצף וחימה וזיו פניו נשתנה. ויועץ בלבבו מה שיוכל לעשות על זה ...

"...ולאהוב את ארצו"

דימונה – עיר בנגב, כ-35 ק"מ ממזרח לבאר-שבע בכביש לסדום. מקור השם תנ"כי: [יהושע ט"ו 22] **"זאת נחלת מטה בני-יהודה למשפחותם... וקינה ודימונה ועדעדה."** ששמה נשתמר בח'רבת אום-דומנה הסמוכה. נוסדה ב-1955- לשמש מקום מגורים לעובדים במפעלי ים-המלח בסדום ובמפעלי הפוספטים באורון. תושביה הראשונים היו עולים מצפון אפריקה. הודות למקומות העבודה שנמצאו בה והודות למיקומה – בציר הדרך לאילת – התפתחה במהירות. [כל מקום ואתר]

השבת, **ה' בכסלו**, אנו קוראים בתורה את פר' "**תולדות**", בה אנו למדים על תולדות רבקה אמנו ויצחק אבינו, ובעיקר על אודות השנים הראשונות של בניהם, יעקב ועישו. על הפסוק, **"וכל הבארות אשר חפרו עבדי אביו (אברהם)... סיתמום פלישתים וימלאום עפר."** [בראשית כ"ו 15], אומר בעל "בכורי אביב": התורה באה ללמדנו כי במעשיהם של הצדיקים, אשר עשו במו ידיהם, ובכל מקום אשר השרו עליו קדושה עליונה – אין לידים זרות שום שליטה, להכחידם מן העולם. לפיכך, כיוון שאת הבארות חפרו "עבדי אביו" ולא אביו עצמו, הרי "סתמום הפלישתים" – יכלו להן הפלישתים לסתמן.

הוא הדבר גם אצל יצחק. כל עוד "**ויחפרו עבדי יצחק**", היו הפלישתים מריבים על הבארות. אולם, כאשר "**ויעתק משם ויחפור באר אחרת**" – שיצחק עצמו חפר את הבאר השלישית, "**לא רבו עליה**" – משום שבמעשיו של יצחק, אין שליטה לאיש.

לאחר מכן, כאשר "**ויעל משם באר-שבע ... ויבן שם מזבח ויקרא בשם ה'...**" – שקידש את המקום בקדושה עליונה – גם כן הקנה לו כח קיום, ללא שליטה של ידיים זרות, עד שאפילו "**ויכרו שם עבדי יצחק באר**" – ולא יצחק עצמו – בכל-זאת, לא יכלו עוד הפלישתים לסתום אותה או לריב עליה, מחמת מעלתו של המקום...

נסיים עם תפילה חמה לרפואה שלמה לעם ישראל, לפרט ולכלל...

יום נעים ושבת שלום!

כניסת השבת (בי"ש): 16¹⁵

צאת השבת (בי"ש): 17¹³